

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

20. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

21. KVĚTNA 2023

Z obsahu:

**Poselství papeže Františka
k 57. Světovému dni
sdělovacích prostředků**
Světový den sdělovacích
prostředků se letos
slaví 21. května na téma
MLUVIT SRDCEM.

- strana 2 -

**Modlitba Velekněze
Bratr Amadeus**

- strana 3 -

**Svatá Marie
Magdaléna de' Pazzi**

Libor Rösner

- strana 4 -

**Odstranit ze srdce
zatrpklost**

- strana 8 -

**Maria mi
přinesla Ježíše**

- strana 10 -

**Papež povzbudil Komisi
pro ochranu nezletilých
k vytrvalosti**

- strana 12 -

**Maminka Markéta (16)
Život matky Dona Boska**

Teresio Bosco

- strana 13 -

Pedro de Moya (1610-1674): Svatá Marie Magdaléna de' Pazzi

Poselství papeže Františka k 57. Světovému dni sdělovacích prostředků

Světový den sdělovacích prostředků se letos slaví 21. května na téma MLUVIT SRDCEM.

„Podle pravdy v lásce“ (srov. Ef 4,15)

Drazí bratři a sestry! Poté, co jsem se v předchozích letech zamýšlel nad slovesy „jít a vidět“ a „naslouchat“ jako podmínkou dobré komunikace, rád bych se v tomto poselství k 57. Světovému dni sdělovacích prostředků věnoval „mluvení srdcem“. Je to právě srdce, které nás pohnulo, abychom šli, viděli a naslouchali, a je to

srdce, které nás také přivádí k otevřené a vstřícné komunikaci. Jakmile jsme se naučili naslouchat, což vyžaduje čekání a trpělivost, jakož i zřeknutí se předpojatého prosazování vlastního názoru, můžeme vstoupit do dynamiky dialogu a sdílení, tedy právě do *komunikace srdcem*. Budeme-li bližnímu naslouchat s čistým srdcem, budeme také schopni mluvit *podle pravdy v lásce* (srov. Ef 4,15). Nesmíme se bát hlásat pravdu, i když je někdy

nepohodlná, ale musíme se bát, že bychom tak činili bez lásky, bez srdce. Neboť „programem křesťana“ – jak napsal Benedikt XVI. – „je »vnímavé srdce«“⁽¹⁾. Srdce, které svým tlukotem odhaluje pravdu o našem bytí, a proto je třeba mu naslouchat. To vede posluchače k tomu, že se naladí na stejnou vlnovou délku, a to až do té míry, že může ve svém srdci cítit tlukot srdce druhého člověka. Tehdy

Pokračování na str. 6

Ježíš je Pravda, je Boží Syn! O tomto výroku můžeme přemýšlet a rozjímat mnoha způsoby a z rozličných úhlů pohledu. V tomto týdnu se nabízí zvláštním způsobem dva z nich: Jde o podstatné vyjádření víry; ona přináší lidským duším pravý pokoj a věčnou spásu, a proto má víra i misijní charakter: má být hlášána ze střech, ať je to vhod či nevhod. (srov. Lk 12,3; 2 Tim 4,2) A druhý pohled přináší pronásledování, mučení, usmrcení člověka pro vyznávání daru víry. Zatímco o prvním způsobu můžeme rozvažovat o dnešní neděli, kdy se celosvětově modlíme za sdělovací prostředky, k tomu druhému se váže Den modliteb za církve v Číně (24. května). Mnozí ještě pamatujeme doby, kdy i u nás vládl režim, který tvrdě pronásledoval pro aktivní křesťanskou víru nejednoho občana. Umíme si tedy aspoň trochu představit situaci v zemi, jakou je dnešní Čína.

Papež František ve svém poselství k letošnému Světovému dni sdělovacích prostředků zdůrazňuje pro hlásání pravdy „vnímavé srdce“, a to zvláště po vzoru patrona novinářů, sv. Františka Saleského. (str. 6) Hovoří o jeho mírnosti a trpělivosti zejména s těmi, kdo mu oponovali, čímž se stal mimořádným svědkem Boží milosrdné lásky. Zároveň v závěru poselství hovoří o naší komunikaci, která má být jasná, otevřená a dobrosrdečná. (str. 7) To nám připomíná, že o víře, o Boží pravdě máme hovořit s odvahou a přesvědčivě, přitom však s láskou, ja-

Editorial

kou miloval Pán Ježíš nejen své apoštoly a učedníky, ale i každého hříšníka – ty zatvrzelé obzvláště (srov. Mk 2,17). V praktickém životě to znamená především mít spolu s Pánem bolest (srov. Lk 19,41–42) nad ubohostí těch, kdo zraňují jeho lásku k lidem. Vždyť touhou každého křesťana nemá být potrestání a věčné zavržení zatvrzelého, těžkého hříšníka, nýbrž touha po tom, aby lidé milovali Pána Boha a odpovídali na jeho lásku svoji láskou – tak nás to učí také příklad sv. Marie Magdalény de' Pazzi. (str. 4–6)

A tady se dostáváme k tomu, co znamená milovat bližního podle Boží lásky k nám – vyjádřené vrcholným způsobem na kříži – i v situaci, kdy druhý člověk je naším nepřítelem, který nás nenávidí, usiluje zničit náš život... Je třeba odpustit! Ačkoliv je to velmi obtížné, s pomocí Boží milosti přece je to dosažitelné. Nikdy nezapomeňme, že Pán Bůh je všemocný a pomáhá, když mu důvěřujeme, i když se může v kritických životních chvílích zdát, že nás opustil. Je tak snadné v takových chvílích zapomenout, jak nám bylo s ním dlouho dobře, ale teď...! Připouštíme, že nedosahujeme k plánům Všemocného? Úctyhodné svědectví v této souvislosti vydává bratr Yun, který v Číně na vlastním těle zažil pro víru v Boha věznění a těžké mučení. (str. 8–9) Říká, že neodpuštění těm, kdo

s námi zacházejí nespravedlivě, se rychle mění v zatrpkllost. A ta, pokud nekontrolovaně roste, může deformovat celou osobnost člověka. Neodpustit druhému člověku pak znamená, že naše svědectví o Kristu je bezcenné, prázdné. Tento stav tedy ničí nejen druhé, ale i nás samy. Čili odpuštění člověku, který se na nás dopouští zlého, je vyjádřením přesně té lásky k nepřítelům, o níž hovořil Pán Ježíš ve svém horském kázání (srov. Mt 5,43–48). A pro všechny jasným svědectvím víry, že Ježíš je Boží Syn, je Pravda, a proto je nejvyšším posláním žít podle jeho učení, milovat podle jeho příkladu a – žádat-li – pro něj i položit svůj život.

Při pohledu na ukřižovaného Ježíše si pak snadno přiznáme a chápeme, že pravda je po všechny věky jen jedna a neměnná: je to pravda milujícího Trojjediného Boha, který sám je Pravdou. Jak praví Nikky Kingsleyová, muslimka obrácená na křesťanství (str. 10–11): pravda nikdy není otrokem popularity. Proto je pro mnohé Kristus nepohodlnou pravdou, a to často i proto, kdo jsou jeho učedníky. Vždyť jen vzpomeňme, jak se cítíme nedobře, když nám svědomí říká, že jsme zhřešili... V takových chvílích je trpělivou Pomocnicí Panna Maria, která člověka vždy přitahuje ke svému Synu, zvláště odevzdá-li se v plné důvěře jejímu laskavému vedení – to dosvědčuje i Nikky či sv. Marie Magdaléna. Proto volejme: Královno vyznavačů, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Pán tě opět zve na setkání na místo nejposvátnější, do prvního chrámu Nového zákona. Na závěr první nekrvavé oběti mše svaté, kterou slavil se svými učedníky, obrací se ke svému Otci ve své velekněžské modlitbě. Poděkuje mu za jeho pozvání a prosí Ducha Svatého, abys tu nesetrvával jako pouhý svědek, ale jako spoluúčastník.

Sleduj v usebranosti, jak se Pán modlí. Prosí o to, co mu nejvíce ze všeho leží na srdci, a to je sláva Otce. I když prosí Otce, aby oslavil Syna, nemyslí na sebe, ale na slávu nebeského Otce. A myslí při tom všem i na tebe. *Boží sláva se projevuje tak, že Otec ti dává v Synu člověka sám sebe.* To je ten podstatný rozdíl mezi jeho slávou a slávou, po jaké dychtí člověk. Zatímco lidé, kteří se ženou za slávou, myslí jen na sebe a jsou ochotni uspokojit svou tužbu i na úkor pravdy a na úkor svých bližních, sláva Otce spočívá naopak v nezištné dobrotě, s jakou rozdává sám sebe. Lidská sláva se sytí sobectvím, Boží sláva žije z nejtědřejší a nezištné lásky.

Boží sláva a Boží vůle kráčí ruku v ruce. Ani pyšný Odpůrce, který si chtěl přivlastnit Boží slávu a svedl lidskou svobodu k tragické vzpouře, nebyl schopen zmařit Boží plán. Naopak, Otec svůj velkolepý záměr uskutečňuje ještě velkodušněji. Kdo jiný než Král slávy dokáže i porážku proměnit v nejvyšší triumf? Z čím hlubší propasti a bídě tě pozvedá k sobě, tím zřetelnější se stává jeho sláva. Utrpení a smrt, které zasel na svět závistivý Nepřítel, staly se nástrojem Ježíšova oslavení a *Duch slávy* i tvoje utrpení proměňuje v *radost a jástot*, že se můžeš stát *účastníkem Kristova utrpení*.

Pokloň se s úctou před Pánem, který ti zjevuje tak obdivuhodnou skutečnost, když se pokorně a s největší úctou modlí ke svému Otci. Ačkoliv on sám je Pán, *skrze něhož všechno je stvořeno*, zcela a bez jakékoliv výhrady se **vzdává své vlastní vůle**. Využívá vznešeného tajemství vnitřního Božího života a stává se tak živým obrazem nejvznešenějšího způsobu, jak oslavit Boha: *jedná nikoliv podle své vůle, ale podle vůle svého Otce, protože ho nekonečně miluje. V tom spočívá Synova sláva, o kterou prosí a kterou měl u Otce dříve, než byl svět.* Otec od věčnosti rozhodl, že oslaví svého Syna tak, že ho vystaví neuvěřitelnému ponížení, bolestem a kru-

Modlitba Velekněze

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Prosím za ty, které jsi mi dal.

té smrti na kříži, aby se tak ještě slavněji naplnil Boží plán.

Tak se všechna tato Otcova i Synova sláva bezprostředně týká tebe. Boží Syn přišel, aby ti ji osobně nejen zjevil, ale aby ti svou svrchovanou obětí k ní otevřel cestu. Přišel tě z vůle Otce v lidské podobě předejít na královské cestě, která vede k nejvyšší slávě: *Stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži⁽¹⁾*, a vrátil ti tak *život věčný*.

A život je věčný jen v tom, že poznáš Otce. To je něco mnohem víc než rozumem pochopit a uchovat v paměti. *Poznávat Boha* znamená zakoušet Boha, prožívat jeho společenství; splynout s Bohem, účastnit se jeho života se týká celé tvé bytosti. Již zde na zemi máš směřovat k onomu cílovému stavu, ve kterém budeš patřit na Boha tváří v tvář, ponořen do závrtného viru jeho lásky, a sdílet s ním jeho blaženost v nekonečné radosti.

Poznat Otce znamená také poznat svou skutečnou vlastní hodnotu a důstojnost. Pán mluví o tobě jako o tom nejdražším, co mu Otec dal ze svého vlastnictví. Skutečnost, že jsi Otcův poklad, ti dává lépe pochopit, co všechno je Syn ochoten podstoupit, aby tě uchránil od záhuby. Také tobě dal Ježíš všechno to nejdražší: všechna slova, *která přijal od Otce, abys poznal a uvěřil, že vyšel od Otce, a šel za tebou, aby ti byl podoben ve všem kromě hříchu.* Co jiného může od tebe právem očekávat, než že jeho slova skutečně *přijmeš a budeš zachovávat*, aby byl Boží Syn *v tobě oslaven?*

Poznávat Otce a uvěřit jeho Synu znamená také prožívat skutečnost, že jedině On je pravý Bůh. Toto úžasné vědomí tě uschopňuje, aby ses dokonale odvrátil ode všech falešných bohů, kteří by chtěli uchvátit místo ve tvém srdci. Který z nich tě miloval od věčnosti? Který z nich ti může nabídnout věčný podíl na nekonečné plnosti života? Žádný z nich tě nemůže sytit svou přítomností, která nikdy nezevšední a nikdy se nevyčerpá. Žádný z nich

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom délku sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvávali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. čtení - 1 Petr 4,13-16

Milovní! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět

Dokončení na str. 5

pro tebe nepodstoupil to, co pro tebe obětoval tvůj Pán a jeho Otec. Zatímco falešní bohové tě zotročují, ponižují a vysávají, tvůj Otec ti dává blažené vědomí nejvyšší důstojnosti, vědomí, že jsi svobodné Boží dítě, které je stvořeno a povoláno, aby žilo z Boha, v Bohu a pro Boha. Tím, že přijímáš Ježíšova slova, oslavuješ v Duchu slávy Otce i Syna a stáváš se součástí jejich slávy. Umožňuješ Synu, aby splnil Otcovu vůli a *zjevil ti jeho jméno*. Proto se Velekněz modlí i za tebe, *vždyť jsi pro něho tím nejdražším*.

Spoj se celým srdcem s Ježíšovou modlitbou, aby tě Otec *vždy zachoval ve svém jménu*, ve své Boží rodině, v nejdůvěrnějším vztahu Tatínka a dítěte. Pros jej, aby všechny jeho děti, které nesou jeho jméno, už nyní byly ve světě jedno, jako Oni jsou jedno.

O jedno usiluj: abys směl přebývat v domě Hospodinově po všechny dny, co budeš živ. Pán je tvé světlo, koho by ses bál?⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Flp 2,8; ⁽²⁾ srov. Ž 27,4.1.

Svatá Marie Magdaléna de' Pazzi

Místem jejího narození byla Florencie, a sice v době, kdy toto město zrovna nabíralo dech ke své druhé slavné epoše. Věhlas, bohatství a moc však měly namnoze pomíjivý světský charakter, daleko důležitější bylo bohatství duchovní. To se nahromadilo v duši této světice, v pokladnici bezedné, v duši mystičky obdařené četnými extatickými prožitky. Krátce před smrtí se svěřila svým spolu-sestrám: „Opouštím tento svět, ale pořád nedokážu pochopit, jak se člověk může rozhodnout ke smrtelnému hříchu proti Bohu.“ Ona sama se na celý život rozhodla pro Boha a pro snášení utrpení za ty, kteří se rozhodovali pro hřích.

Na svět přišla 2. dubna 1566 a pokřtěna byla jako Kateřina. Že je jiná než ostatní její vrstevnice, se dalo pozorovat již v jejím dětství, kdy se od ostatních dětí lišila svou hloubavostí a stále častějším příklonem k projevům zbožnosti. Kateřina jako šlechtična vyrůstala v luxusu, ale byla neobyčejně skromná a pokorná. Tyto vlastnosti v ní ještě rozvinula výchova v jednom z klášterů, kam byla dána ve svých osmi letech. V dívence rostla zároveň i zbožnost, a tak se stalo, že ve svých deseti letech složila slib doživotní čistoty. Nejednalo se o dětský rozmar či výplod rozbujelého dětského nitra, ale o uvážený čin té, která ve svých deseti letech byla natolik vnitřně vyspělá, že věděla, k čemu se rozhodla.

Ježíš potvrdil Kateřininu výjimečnost i její volbu celoživotního panenství o dva roky později, když jí seslal první extatický prožitek, a sice tehdy, když se se svou matkou procházela zahradou. Další se dostavily později. Ale nepředbíhejme. Zatím ji čeká ještě jeden přechodný pobyt v klášteře, kam ji otec umístil, protože musel na delší čas vycestovat za svými povinnostmi. Také za těmito zdmi se ukázalo, že dcera z rodu de' Pazzi je mimořádná. Na základě svolení duchovního vůdce sester totiž mohla přistupovat ke svatému přijímání o všech svátcích, což byla tehdy bezprecedentní záležitost.

Když Kateřina dosáhla 16 let, dovršila tím v dobovém vnímání věk na vdávání. Otec se snažil najít jí ideální partii, Kateřina se ovšem jeho snahám vzepřela, a to tak silně, že byl nucen ustoupit a vyjít vstříc její touze po zasvěceném životě. Uvažovala o chudobě klarisek či dominikánek, avšak na radu místních jezuitů zvolila nový domov u florentských karmelitek v klášteře Panny Marie Andělské

a v něm i nové jméno – Marie Magdaléna. Podstatnou roli v tomto jejím rozhodnutí hrál fakt, že karmelity mohly denně přistupovat ke svatému přijímání.

Uběhl rok a podle stanov řádu měla sestra Marie Magdaléna skládat časné sliby, nicméně stanov řádu hovořily i o tom, že starší a zkušenější sestry mohou sliby mladších adeptek karmelitánského hábitu odložit. Stalo se tak i v tomto případě, avšak odklad neměl dlouhého trvání. Mladou novickou totiž postihla v březnu roku 1584 vážná choroba a zdálo se, že nemá šanci přežít. Představené jí tehdy dovolily složit sliby, aby k Pánu odešla jako jeho nevěsta. Sestra Marie Magdaléna je skládala 27. května a tento den započaly též její pravidelné, dvě až tři hodiny trvající extáze, jež vždy po přijetí svátostného Krista prožívala po čtyřicet dní.

Jako by v těch okamžicích úplně opustila duchem tento svět, nereagovala na nic a na nikoho. Nic ji nemohlo vyrušit

*Alonso Cano (1601–1667):
Svatá Marie Magdaléna de' Pazzi*

z jejich oduševnělých rozhovorů se Spasitelem, Bohorodičkou i svatými. Jednou z nich byla ctihodná Marie Bagnesiová, na jejíž přímluvu se během této doby zcela uzdravila z nemoci, s níž si nejslovutnější lékaři nevěděli rady.

Za nějaký čas se mystické prožitky dostavily znovu a pak je s kratšími či delšími přestávkami zakoušela až do své smrti. Jejími spolusestrami je zaznamenáno 429 prokazatelných prožitků a výroky, které během nich pronášela, jsou zachyceny v sedmi svazcích (s komentářem vydavatele). Tak např. dne 17. května 1585 trvala její extáze celých 40 hodin. Někdy při zjeveních zažívala i fyzický kontakt – kupř. objetí Ježíšovo i jeho přesvaté Matky; zakusila dokonce výměnu srdcí s nimi oběma. Při jiném zjevení jí Spasitel daroval prsten jakožto symbol mystických zasnub a mystický sňatek s Božím Beránkem prožila ještě víckrát. Měla četná vidění Nejsvětější Trojice, kterou nazývala „Nestvoření“. Mívala ovšem i vidění očištění, kde mezi dušemi v očišťovacích plamenech poznala duši matčinu a bratrovu, stejně tak viděla i duše vystavené hrůzám pekelného ohně.

Sestře Marii Magdaleně se dostalo též milosti podobně jako např. sv. Markéty z Cortony, že mohla ve vlastním těle prožívat Beránkova muka. Velké bolesti vynahrazovala líbezná útěcha v jejím nitru a silná, přímo hmatatelná láska, kterou

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

pocívala v srdci. Právě v těchto chvílích se znásobila její neustále prožívaná touha po tom, aby lidé milovali Boha a nezraňovali ho. „Ach, jakou bolest zakouším, že na tvou lásku, Ježíši, tak málo lidí odpovídá svou láskou,“ hořkovala a vyzývala své spolusestry: „*Pojďme milovat věčnou Lásku, která nás sama tolik miluje.*“

Ježíš, Maria a svatí se této karmelitce zjevovali, jak již bylo zmíněno, i v dalších letech. Jednou ji Ježíš vyzval, aby konala zadostiučinění za urážky, jimiž ho hříšné lidstvo častuje. Mladá snoubenka Beránková, přešťastná z toho, že může pro svého milovaného Snoubence něco udělat, začala podstupovat nesmírně tuhé pokání za obrácení hříšníků, kdy žínice pod řeholním hábitem byla jen jednou z lehčích forem. Spávala na slamníku na holé zemi, chodila bosa, bičovala se a krom svátečních dní nepozřela nic než chleba a nepila nic než vodu. I o svátcích pak jela jenom postní pokrmy.

Tělesné strádání nebylo ničím v porovnání s duchovním utrpením, které musela sestra Marie Magdaléna v podobě neútechy a opuštěnosti Bohem snášet. Odrážela přitom ustavičné ataky zoufalství, ztráty víry, jakož i pokušení necudných myšlenek, nestřídmosti a nepokojného nutkání k odchodu z kláštera, či dokonce k sebevraždě. Zjevoval se jí satan, aby ji vábil, znejistoval i děsil. Tento stav bezútěšnosti, prázdnoty a zmaru, stupňovaný myšlenkami o vlastním zavržení, trval celých pět let a doprovázely ho viditelné projevy nedůvěry od ostatních karmelitek vzhledem k předešlým vzletným pocitům pramenícím z extáze. V čisté víře udržovala florentskou mystičku pouze modlitba, často spíše zvyková než prožívaná, ale i takto se odevzdávala Bohu a podřizovala mu svou vůli, byť konala vše mechanicky, málem až apaticky. Jediná touha, motivovaná spíše rozumově než srdcem, z ní nevyprchala – touha neurážet Boha. Vyšla však z těchto bojů vítězně a posílena, navíc toto strádání nepřišlo vniveč, neboť všechno je obětováno za obrácení hříšníků. Dodejme jen, že i během těchto pěti let „*v jámě lvové*“, jak později tento stav nazvala, doznávala extatické prožitky, ovšem bez toho, že by při nich pocívala sebenepatrnější náznak útěchy či radosti.

Až o Letnicích roku 1590 sestra Marie Magdaléna pozorovala, že opět nabý-

nemusi; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Evangelium - Jan 17,1-11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne

vá někdejšího vnitřního pokoje a také že zakouší útěchu Boží. S neochvějnou důvěrou, že nejde o klam či přechodnou záležitost, sdělila po mši svaté spolusestrám: „*Bouře pominula! Děkujte milosrdnému Spasiteli a chvalte ho!*“

Toto zlato pročištěné v ohni si následně Pán vybral k závažnému úkolu – žádal po ní, aby adresně napomínala řeholníky, ba i vysoce postavené preláty a zpravovala je o jejich úkolech a povinnostech, jež vyplývají z jejich úřadů i z vůle Boží. Řekl jí, že skrze ni chce vyzývat k dílu obnovy církve, zvláště pak řeholního života. Jakkoli s tím měla dcera rodu de' Pazzi problém – přece jen se této pokorné ženě, považující se za nehodnou služebnici, přičilo kritizovat Kristovy kněze, kteří jsou „*Kristy na zemi*“, navíc církevní hodnostáře – uposlechla, a to i díky svým představeným, jimž Ježíšovu vůli tlumočila. Zaslala pak hutné listy biskupům, opatům, abatyším i samotnému Svatému otci (dochovalo se dvanáct listů, jež odešly z její cely ve florentském Karmelu), kteří její slova rozhodně nebrali na lehkou váhu. Třeba florentský arcibiskup Alessandro Ottaviano de' Medici o ní po návštěvě Karmelu prohlásil: „*Tato dcera opravdu mluvila v osobě Duchu Svatého.*“ „Tato dcera“ mu též předpověděla, že se stane papežem. A skutečně – v dubnu roku 1605 usedl na papežský stolec jako Lev XI. Psala i sv. Kateřině Ricci, již mj. sdělila, že řeholnice musejí být „*jako lvi podírající trůn Šalamouna čili svatou církev, v níž přebývá Kristus*“. Mají oplývat velkou vírou, jako lvi velkou silou a hlasem tak mocným, že bude téměř nesnesitelný. Mají být jako holubice z archy Noemovy

u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

a vylétávat, aby posoudily, zda už ustala potopa. A pokud neustala, mají vytrvale znovu a znovu vylétávat a vracet se s dušemi obrácených lidí.

Od roku 1598 zastávala sestra Marie Magdaléna funkci novicmistrové, časem ji kapitula pověřila úřadem podpřevorky a od roku 1604 dokonce převorky. Povinnosti těch postavení jí byly proti mysli, leč podřídila se vůli své řeholní rodiny. Snad jako „kompenzaci“ za tento úřad ji Kristus obdařil tolik očekávaným fyzickým utrpením, o něž prosila jednak proto, aby se mohla tímto způsobem přiblížit ke Spasiteli, jednak aby mohla tímto způsobem přinášet další zadostiučinění za hříšníky.

Jako novicmistrová a později i jako převorka nabádala své duchovní dcery k přilnutí k Božimu Beránkovi s nejvyšší možnou vroucností, jak se o to ostatně snažila sama: „*Pokud chcete dosáhnout rychle dokonalosti, zvolte si za učitele ukřižovaného Krista. Pozorně mu přitom naslouchejte, poněvadž on k nám bez přestání mluví. Spojte se s ním v modlitbách, otvírejte mu dokořán svou duši a přejte si jen jeho samotného, nic a nikoho jiného. Uvidíte, že potom proti vám žádný nepřítel nic nezmůže.*“

Snažila se je vést úskalími řeholního života, zároveň jim však nebránit v jejich osobní cestě. Kladla jim též na srdce, že ona volba Krista za učitele s sebou nese nutnost umírat denně sobě samým. Snažila se jim vštípit zásadu, jak jsme viděli výše, že jejich srdce musejí pulsovat láskou, bez níž je život řeholnice prázdny, ba nemožný. S láskou, která touží sloužit „*Trojicí stvořeným*“, jak někdy hovořila o lidech, a být tu pro ně, s láskou, která

Poselství papeže Františka k 57. Světovému dni sdělovacích prostředků

- dokončení poselství papeže Františka ze str. 2

se má připodobňovat lásce Boží, s níž byl stvořen svět a každý lidský tvor, s láskou, s níž byl každý lidský tvor vykoupen. „*Objímejte celý svět poutem lásky,*“ opakovala ta, jež nosila řeholní jméno podle obrácené hříšnice, které bylo odpuštěno proto, že hodně milovala. „*Milujte vždy všechny tvory čistou láskou, která postrádá bytí jen nepatrnou stopu nezřízeného přilnutí, milujte je, protože je miluje Bůh, který chce, abyste je milovali.*“

Hlavně však měly pochopitelně milovat samozřejmě Boha („*Ó, Lásko, nikdo tě nezná ani nemiluje,*“ lkala při jednom zjevení Krista) a po něm Nejsvětější Pannu. Sestry ji měly rovněž vnímat jako vzor, poněvadž svatost Matky Boží v očích sestry Marie Magdalény rostla přímo úměrně tomu, nakolik byla blízká Kristu Ježíši a nakolik plnila Otcovu vůli. „*Není možné milovat Ježíše a nevidět přítom lásku Panny Marie, která je s ním tak dokonale spojena a která je navíc naší Matkou,*“ připomínala. Však také při jedné extázi spatřila karmelitánský řád jako krásný sloup, jež věnčí hvězda Maria.

Ještě na smrtelném loži opakovala svým duchovním dcerám trojlístek hlavních zásad dobré řeholnice: řeholní kázeň, prostota a láska. Současně je poprosila o prominutí toho špatného, čeho se vůči nim dopustila.

Sestra Marie Magdaléna de' Pazzi zemřela na plicní tuberkulózu 25. května 1607. Ráno přijala viatikum a čekala na smrt. Shodou okolností mohl kněz ten den sloužit u karmelitek mši svatou až v poledne. Když od sester zvěděl, že jejich představená právě přechází na druhý břeh, vzkázal jí, že pod svatou poslušností má s úmrtím počkat, dokud on nedoslouží Nejsvětější oběť. „*Benedictus Deus,*“ hlesla v odpověď na tento příkaz a skutečně počkala s posledním výdechem na okamžik knězova odchodu.

U její rakve se nahromadily davy věřících přesvědčených o její svatosti. Legenda praví, že zesnulá odvrátila tvář od jednoho mladíka, který ve skrytosti žil velmi prostopášně. Na základě toho úkazu šel do sebe a napravil se.

Marie Magdaléna de' Pazzi byla blažorečena 8. května 1626 Urbanem VIII., svatořečena pak Klementem IX. 28. dubna 1669. Její tělo je dodnes v neporušeném stavu.

se může odehrát zázrak setkání, který nás přiměje dívat se na sebe navzájem se soucitem, přijímat s úctou slabosti své i druhých, místo abychom soudili z doslechu a zasévali neshody a rozdělení.

Ježíš nás upozorňuje, že každý strom se pozná po vlastním ovoci (srov. Lk 6,44): „Dobrý člověk vydává z dobré pokladnice svého srdce dobro, ale zlý ze zlého vydává zlo. Jeho ústa mluví to, čím přetéká srdce.“ (Lk 6,45) Abychom mohli komunikovat *podle pravdy v lásce*, musíme tedy očistit svá srdce. Pouze nasloucháním a mluvením s čistým srdcem můžeme nahlédnout za zdání a překonat nezřetelný šum, který nám i v oblasti informací brání správně rozlišovat ve složitém světě, v němž žijeme. Požadavek mluvit srdcem je radikální výzvou pro naši dobu, která je tak náchylná k lhostejnosti a rozhořčení, někdy dokonce na základě dezinformací, které falšují a manipulují pravdu.

Komunikovat srdečně

Komunikovat srdečně znamená, že ti, kdo nás čtou nebo poslouchají, pochopí naši účast na radostech a obavách, nadějích a utrpení žen a mužů naší doby. Kdo takto mluví, miluje bližního, protože mu na něm záleží a ctí jeho svobodu, aniž by ji porušoval. Tento styl můžeme vidět u tajemného poutníka, který rozmlouvá s učedníky na cestě do Emauz po tragédii na Golgotě. Zmrtvýchvstalý Ježíš k nim promlouvá srdcem, s úctou je provází jejich smutkem, spíše se jim nabízí, než aby se jim vnucoval, a s láskou jim otevírá mysl, aby pochopili hlubší smysl toho, co se stalo. Ti mohou vskutku radostně zvolat, že jim hořelo srdce, když k nim cestou mluvil a vysvětloval jim Písmo (srov. Lk 24,32).

V tomto dějinném období poznamenaném polarizací a protiklady – vůči nimž bohužel není imunní ani církevní společenství – se závazek komunikovat „s otevřeným srdcem a otevřenou náručí“ netýká pouze pracovníků v oblasti informací, ale je odpovědností nás všech.

Všichni jsme povoláni hledat a říkat pravdu a činit tak s láskou. Zejména my křesťané jsme stále nabádáni, aby-

chom střežili svůj jazyk před zlem (srov. Ž 34,14), protože jím, jak učí Písmo, můžeme velebit Pána i zlořečit lidem, stvořeným k obrazu Božímu (srov. Jak 3,9). Z našich úst by neměla vycházet žádná zlá slova, „ale jen taková, která mohou prospět k duchovnímu prospěchu tam, kde je toho třeba, a přinést užitek těm, kdo budou poslouchat“ (Ef 4,29).

Někdy vlídná řeč otevře cestu i do těch nejzatrvelejších srdcí. Podobné příklady najdeme i v literatuře. Mám na mysli onu památnou stránku v XXI. kapitole knihy *Snoubenci* (Alessandra Manzoniho, pozn. překl.), kde Lucie mluví ze srdce k Nejmenovanému, dokud ten, odzbrojen a zmítán blahodárnou vnitřní krizí, nepodlehne jemné síle lásky. Zažíváme to i v občanském soužití, kde laskavost není jen otázkou „etikety“, ale skutečným protikladem krutosti, která bohužel může otrávit srdce a zničit vztahy. Potřebujeme ji v médiích, aby komunikace nepodněcovala zášť, která popuzuje, vyvolává hněv a vede ke konfrontaci, ale aby pomáhala lidem klidně uvažovat, kriticky a vždy s respektem rozeznávat realitu, v níž žijí.

Komunikace od srdce k srdci:

„*Stačí dobře milovat, abychom dobře mluvili.*“

Jedním z nejzářivějších a stále fascinujících příkladů „mluvení srdcem“ je svatý František Saleský, učitel církve, kterému jsem nedávno věnoval apoštolský list *Totum amoris est* u příležitosti 400 let od jeho smrti. Vedle tohoto významného výročí bych rád připomněl ještě jedno, které připadá na letošní rok 2023: sté výročí jeho prohlášení patronem katolických novinářů encyklikou *Rerum omnium perturbationem* papeže Pia XI. Brilantní intelektuál, plodný spisovatel a významný teolog František Saleský byl ženevským biskupem na počátku 17. století, v těžkých časech poznamenaných vyhrocenými spory s kalvinisty. Jeho mírný postoj, lidskost, ochota trpělivě vést dialog s každým člověkem, a zejména s těmi, kdo mu oponovali, z něj učinily mimořádného svědka Boží milosrdné lásky. O něm lze říci, že „přívětivé slovo získává přátele a zdvořil-

lý jazyk přitahuje mnoho pozdravů“ (Sir 6,5). Ostatně jeden z jeho nejznámějších výroků „srdce mluví k srdci“ inspiroval celé generace věřících, včetně svatého Johna Henryho Newmana, který si jej zvolil za své motto: *Cor ad cor loquitur*. „Stačí dobře milovat, abychom dobře mluvili,“ bylo jedno z jeho přesvědčení. To ukazuje, že pro něj komunikace nikdy neměla být redukována na prostředek k dosažení cíle, na marketingovou strategii, jak bychom dnes řekli, ale byla spíše odrazem duše, viditelným povrchem jádra lásky, která je očím neviditelná. Pro svatého Františka Saleského právě „v srdci a skrze srdce dochází k jemnému, intenzivnímu a sjednocujícímu procesu, díky němuž člověk poznává Boha“⁽²⁾. Svatý František se díky „opravdové lásce“ dokázal dorozumět s hluchoněмым Martinem a stal se jeho přítelem, proto se na něj vzpomíná také jako na ochránce lidí s komunikačním postižením.

Právě na základě tohoto „kritéria lásky“ nám svatý ženevský biskup svými spisy i životním svědectvím připomíná, že „jsme tím, co sdělujeme“. Je to lekce, která jde proti proudu dnešní doby, kdy je komunikace, jak zažíváme zejména na sociálních sítích, často účelově přizpůsobována tomu, aby nás svět viděl takové, jací bychom chtěli být, a ne takové, jací jsme. Svatý František Saleský rozšířil v ženevské komunitě četné výtisky svých spisů. Tento „novinářský“ důvtip mu získal věhlas, který rychle přesáhl hranice jeho diecéze a přetrvává dodnes. Svatý Pavel VI. konstatoval, že jeho spisy jsou „nesmírně příjemnou, poučnou a podnětnou“⁽³⁾ četbou. Pokud se podíváme na dnešní komunikační prostředí, nejsou to právě tyto charakteristiky, které by měl článek, reportáž, vysílání nebo příspěvek na sociálních sítích splňovat? Kéž se pracovníci v oblasti komunikace nechají inspirovat tímto světcem něhy, odvážně a svobodně hledají a říkají pravdu a zároveň odmítají pokušení používat příliš silná a agresivní vyjádření.

Mluvit srdcem v synodálním procesu

Jak jsem zdůraznil, „i v církvi je velmi potřebné naslouchat a vzájemně si naslouchat. Je to ten nejcennější a nejplodnější dar, který můžeme nabídnout jeden druhému.“⁽⁴⁾ Z nepředpojatého, pozorného a vstřícného naslouchání vychází mluve-

ní v Božím stylu, živé blízkosti, soucitem a něhou. V církvi naléhavě potřebujeme komunikaci, která zapaluje srdce, je balzámem na rány a osvětluje cestu našich bratří a sester. Sním o takové církevní komunikaci, která se nechá vést Duchem Svatým, která je mírná a zároveň prorocká, která umí nacházet nové formy a způsoby pro podivuhodné hlásání, které má uskutečňovat ve třetím tisíciletí. O takové komunikaci, která staví do středu vztah s Bohem a bližními, zejména s těmi nejpotřebnějšími, a která umí zažehnout oheň víry, místo aby udržovala popel sebevztahné identity; komunikaci, jejímž základem jsou pokora při naslouchání a *parrhesia* při mluvení, která nikdy neodděluje pravdu od lásky.

Odzbrojit duše podporou jazyka míru

„Laskavé slovo láme kosti,“ praví kniha Přísloví (25,15). Mluvit srdcem je v dnešní době více než kdy jindy nutné, abychom rozvíjeli kulturu míru tam, kde je válka, abychom otevírali cesty k dialogu a usmíření tam, kde zuří nenávisť a nepřátelství. V dramatickém kontextu globálního konfliktu, který zažíváme, je naléhavě nutné prosazovat takovou komunikaci, která není nepřátelská. Je nezbytné překonat „sklon okamžitě diskreditovat druhého, přidávat mu znevažující přídomek namísto otevřeného a uctivého dialogu“⁽⁵⁾. Potřebujeme pracovníky v oblasti komunikace, kteří jsou ochotni vést dialog, podílejí se na podpoře celkového odzbrojení a jsou odhodláni odbourávat válečnou psychózu, která se skrývá v našich srdcích, jak prorocky nabádal sv. Jan XXIII. v encyklice *Pacem in terris*: „Opravdový mír [...] může mít pevný základ [...] jedině ve vzájemné důvěře.“ (č. 113) V důvěře, která potřebuje lidi, již se neskrývají ve svých zákopech, ale jsou odvážní a kreativní, připravení riskovat při hledání společného prostoru, kde se mohou setkat s druhými. Stejně jako před 60 lety i nyní žijeme v temné hodině, v níž se lidstvo obává eskalace války, kterou je třeba co nejdříve zastavit, a to i na úrovni komunikace. Je děsivé poslouchat, s jakou lehkostí jsou pronášena slova vyzývající ke zničení národů a území.

Slova, která se bohužel často mění ve válečné činy plné ohavného násilí. Proto je třeba odmítnout jakoukoliv válečnickou rétoriku, stejně jako všechny formy propagandy, které manipulují s pravdou a znetvořují ji pro ideologické účely. Místo toho by se měla na všech úrovních podporovat komunikace, která pomáhá vytvářet podmínky k řešení sporů mezi národy.

Jako křesťané víme, že o osudu míru rozhoduje obrácení srdce, protože virus války pochází z nitra lidského srdce⁽⁶⁾. Ze srdce vycházejí ta správná slova, která rozptylují stíny uzavřeného a rozděleného světa a budují civilizaci lepší, než je ta, kterou jsme obdrželi. Je to úsilí, které musí vynaložit každý z nás, ale které vyžaduje zejména smysl pro odpovědnost pracovníků v oblasti komunikace, aby své povolání vykonávali jako poslání.

Kéž nám Pán Ježíš, čisté Slovo vycházející z Otcova srdce, pomůže, aby naše komunikace byla jasná, otevřená a srdečná.

Kéž nám Pán Ježíš, Slovo, které se stalo tělem, pomůže naslouchat tlukotu srdce, abychom znovu objevili bratry a sestry a odstranili nepřátelství, které nás rozděluje.

Kéž nám Pán Ježíš, Slovo pravdy a lásky, pomůže mluvit pravdu v lásce, abychom cítili, že jsme si navzájem oporou.

Dáno v Římě u Sv. Jana v Lateránu dne 24. ledna 2023, v den památky sv. Františka Saleského.

FRANTIŠEK

Zdroj: TS ČBK (Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Encyklika *Deus caritas est*, č. 31, Praha, Paulínky 2006.
- (2) František, apoštolský list *Totum amoris est* (28. prosince 2022).
- (3) Apoštolský list *Sabaudiae gemma*, ke čtyřstému výročí narození Františka Saleského, učitele církve (29. ledna 1967), překlad vlastní.
- (4) *Poselství k 56. Světovému dni sdělovacích prostředků* (24. ledna 2022). In *Acta ČBK*, Praha, ČBK 2022.
- (5) Encyklika *Fratelli tutti* (3. října 2020), č. 201, Praha, Karmelitánské nakladatelství 2021.
- (6) Srov. *Poselství k 56. Světovému dni míru* (1. ledna 2023).

Odstranit ze srdce zatrpklost

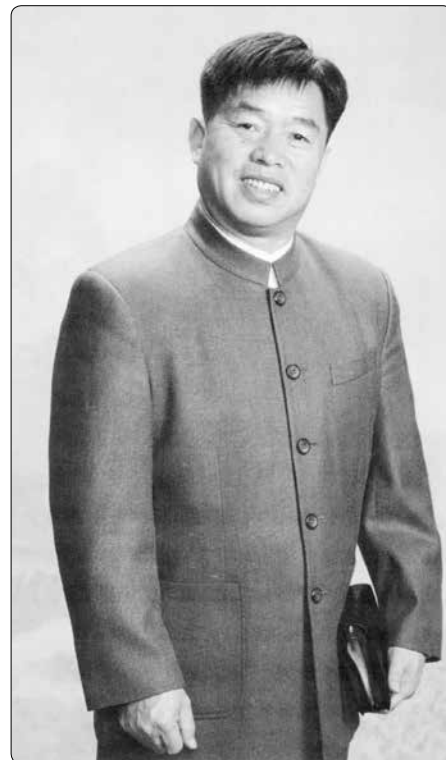
Dne 1. července 2021 oslavila Čína 100. výročí založení komunistické strany, která od roku 1949, kdy Mao Ce-tung vyhlásil Čínskou lidovou republiku, vládne miliardovému národu podle svých pravidel. Odpor, politický i náboženský, je pronásledován a násilně potlačován, proto kromě oficiální církve kontrolované státem vznikla také tajná podzemní církev, a to jak mezi katolickými věřícími, tak i u protestantů, kteří s obrovským misionářským zápalem a nasazením vlastního života nekompromisně žijí a předávají křesťanskou víru. Podle nejnovějších údajů organizace ACN – Pomoc trpící církvi se odhaduje, že počet křesťanů pracujících v utajení je dvakrát vyšší než počet křesťanů ve státem registrovaných církvích, a to se týká katolické církve stejně jako protestantů. Následující svědectví vydal jeden z těchto odvážných tajných misionářů.

Bratr Yun

Liu Žen Jing, známý jako bratr Yun, se narodil v roce 1958 v malé rolnické vesničce Liu Lao Zhuang ve východočínské provincii Henan, jako čtvrté z pěti dětí. Pochází z chudých poměrů. Do jeho vesnice přinesli křesťanskou víru norští misionáři, a když se v Číně dostala k moci komunistická vláda, také jeho rodinu postihlo pronásledování křesťanů. V této oblasti působili protestanští křesťané v utajení, v tzv. domácích církvích. Zde Liu Žen Jing poznal víru a naučil se modlit. Jako šestnáctiletý měl silný vnitřní prožitok, který v něm probudil přání stát se misionářem. Jeho srdce hořelo touhou přinést poselství evangelia všem buddhistům, hinduistům a muslimům v Číně a rovněž v dalekém Jeruzalémě, proto se zapojil do hnutí *Zpět do Jeruzaléma* (Back to Jerusalem) a postavil se proti náboženské politice státu. Jako „ilegálního kazatele“ a „kontrarevolucionáře“ ho proto čínské

úřady pronásledovaly, několikrát ho zatkly a surově s ním zacházely. V roce 1997 se mu podobným zázrakem jako svatému Petrovi (srov. Sk 12,6–19) podařilo utéct z přísně střeženého vězení Hangzho. Od roku 2001 žije se svojí manželkou Deling a jejich dvěma dětmi Isaacem Liem a Yilin v azylu v Německu, odkud působí po celém světě jako misionář a kazatel, aby získal lidi pro Krista. Ve své knize *Kristus nás přece osvobodil!* píše z vlastní zkušenosti o nezbytnosti odpuštění, abychom tváří v tvář nespravedlnosti nepropadli zatrpklosti.

Píše: „Mili čtenáři, zacházel už s vámi někdo nespravedlivě? Víte, jaké to je, když vám bezdůvodně hluboce ublíží? Pokud netrávíte celý život sami a osamělí v jeskyni, určitě můžete na tyto otázky odpovědět »ano«. Na svých cestách po světě a při setkáních s mnoha křesťany si stále znovu všímám, že mnozí z nich mají problém odpustit svým bližním, když jim ublížili. Neodpuštění se však rychle

Bratr Yun

mění v zatrpklost. A pokud ta nekontrolovatelně roste, může deformovat celou osobnost člověka.

Když nám někdo ublíží, je přirozené, že se od tohoto člověka nejprve stáhneme. Potom se však musíme rozhodnout, zda chceme do svého srdce vpustit zatrpklost. Zatrpklost vzniká vždy tehdy, když nejsme ochotni odpustit svému bližnímu. Zatrpklost je přidržení se křivdy, která nám byla způsobena.

Když se křesťan nechá nahlodávat hořkostí, ničí nejen sebe, ale i druhé. Zasažen je totiž celý okruh jeho přátel, protože ostatní jsou nuceni postavit se na jednu či druhou stranu. Zatrpklost je jedovatý kořen, který se může rozšířit v zahradě vašeho srdce, pokud ho včas nevymýtíte. Člověk zatrpkne a zároveň se vzdaluje od Boží milosti.

Když jsem byl v Číně zatčen kvůli evangeliu, první období ve vězení bylo pro mne velice těžké. Myslel jsem si, že jako Boží služebník bych měl mít nárok na zvláštní zacházení. Toho se mi také dostalo, ale bylo úplně jiné, než jsem doufal. Bili mě, až jsem měl celé tělo pokryté krvácejícími ranami a modřinami a na hlavě mi nezůstal téměř ani jeden vlas. Nějaký čas jsem cítil zatrpklost vůči mužům, kteří mi to udělali, ale náš Pán

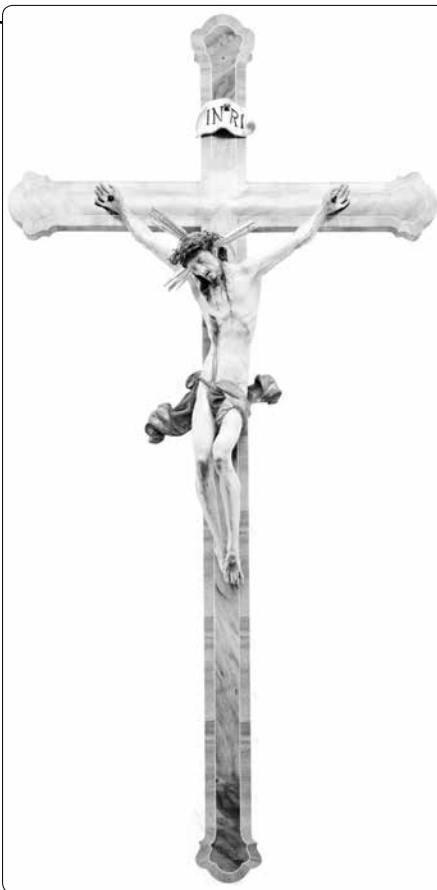
Ježíš byl ke mně milostivý a naučil mě, že nemá smysl neodpustit svým bližním, i když mi udělali hrozné věci. Na jedné straně by totiž neodpuštění mohlo zatvrdit moje srdce a mohl by v něm zakořenit hořký kořen. Na druhé straně by to mohlo poškodit můj vztah s Ježíšem Kristem. Uvědomil jsem si, že v mém srdci se zakořenilo přesvědčení o vlastní spravedlnosti a já jsem v podstatě volal k Bohu: »Všichni ostatní by měli dostat, co si zaslouží, ale copak já, nezasloužím si tvoji milost?« Ale takto to nefunguje.“

Odpouštěje podle Ježíšova vzoru

„Bůh chce, abychom si navzájem odpouštěli, jako on odpustí nám. Ježíš o tom říká: »Jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.« (Mt 6,15) Existuje jen jeden způsob, jak odstranit nepoddajný kořen hořkosti z našich srdcí – musíme odpustit svým bližním, a to tak, jak odpouštěl Ježíš: nekladl si podmínky pro odpuštění. Nic za to nežádal. Nic za to neočekával a nevedl si žádné záznamy o křivdách spáchaných v minulosti.

Jen si nemyslete, že osoba, která vám ublížila, vás musí požádat o odpuštění dříve, než jí odpustíte vy. Když rozzuřený dav žádal ukřižování, Ježíš se modlil: »Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí!« (Lk 23,34) Známe mnoho křesťanů v Číně, kteří pro evangelium strávili desetiletí svého života ve vězení. Ačkoliv zažili nevýslovné utrpení, tito muži a ženy jsou svobodní. Odpustili svým mučitelům, i když vězeňští dozorcí za nimi nikdy nepřišli a o odpuštění je neprosili.

Draží přátelé, pokud vám někdo udělal něco zlého a nikdy vás nepožádal o odpuštění, měli byste mu odpustit, a to z celého srdce. Jen tehdy budete svobodní a dveře vašeho vězení se otevrou. Když odpustíme bližnímu, neosvobozujeme ho od jeho viny, ale osvobozujeme sebe od břemene zatrpklosti. Když člověku odpustíte, jste připraveni vzdát se své touhy po pomstě anebo odplatě a odevzdáváte ji do Božích rukou. Když neodpustíme, naše svědectví o Kristu je bezcenné, prázdné. I já jsem měl v životě špatné zkušenosti. Pod nehty mi zabodávali kovové jehly. Bolest byla tak silná, že jsem ztratil vědomí. Vězeňští dozorcí mi zlámali no-

hy. Jednou jsem měl tělo tak poznamenané údery, že mě moje rodina nepoznala, když mě navštívila na vězení. Ale s Boží milostí jsem všem odpustil.“

Josef Egyptský - muž s Božím srdcem

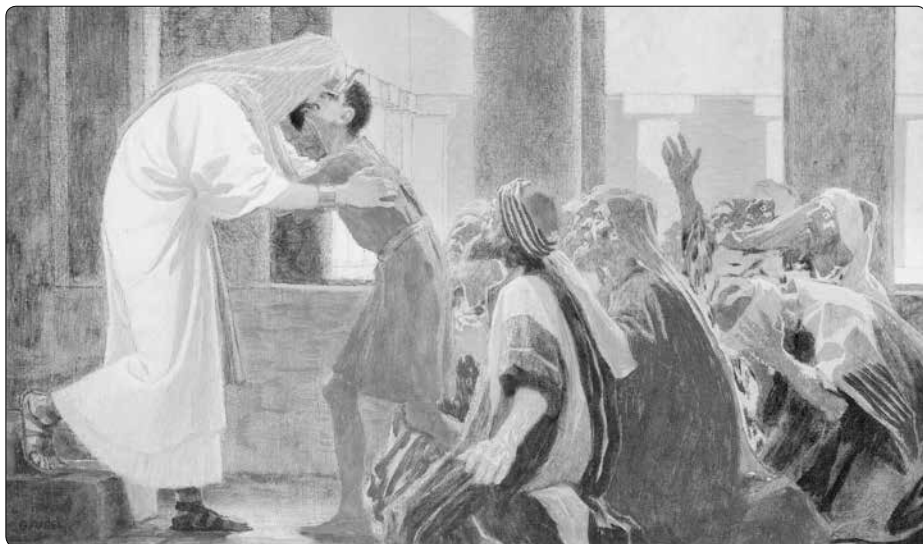
„Zamysleli jste se někdy nad tím, čím si prošel Josef Egyptský? Mohl by mít všechny důvody k tomu být zatrpklý. Když měl sedmnáct let, jeho bratři ho ze žárlivosti prodali jako otroka do cizí země. V Egyptě ho falešně obvinili z pokusu o znásil-

nění. Roky seděl nevině ve vězení. Příčinou toho všeho bylo vidění ve snu, které mu dal Bůh. Josef určitě musel bojovat se zatrpklostí. Měl by nesčetné množství způsobů, jak ospravedlnit svoji zatrpklost, ale on si vybral jinou cestu. Odpustil, o čemž svědčí také to, že byl mezi spoluvězni velmi oblíben. Zatrpklí lidé nikdy nejsou oblíbeni. Bůh nakonec obrátil všechno v Josefově životě v dobré. Ve 30 letech se stal druhým nejmocnějším mužem v Egyptě. Když potom stál před svými bratry, v jeho srdci nebylo ani stopy po zatrpklosti, jinak by své mocenské postavení využil k pomstě. Uvádí se pouze, že je měl rád, ba že musel potlačit slzy radosti, když stáli před ním. Z Josefa se stal pokorný člověk s hlubokou důvěrou v Boha: »Nebojte se už tedy; postarám se o vás i o vaše děti.« Tak je těšil a promlouval jim k srdci.« (Gn 50,21)

Odpuštění je velký dar, který nám dal Bůh, abychom mohli přežít ve světě ovládaném zlobou, kde nám lidé ubližují, zraňují nás a dělají nám zlé věci. Když dovolíme, aby odpuštění formovalo náš život, staneme se skutečně svobodnými. Srdce plné hořkosti a neodpuštění je jako vězení. Spoutává nejen druhé, ale ničí také vás. Na druhé straně odpuštění je rozhodujícím krokem, abyste se mohli stát nádobou pozhěnnání.“

*Z Vítězstvo Srdca 151/2023
přeložil a upravil -dd-*

Text je úryvkem z knihy: Paul Hattaway (ed.), Bruder Yun: Christus hat uns doch befreit!, Brunnen Verlag 2009

Josef Egyptský vítá své bratry

Maria mi přinesla Ježíše

„Hleďte, a naleznete,“ slibuje Pán Ježíš v evangeliu (Mt 7,8). Tato slova jsou stále platná a jsou aktuální i dnes, ba možná ještě více než kdykoliv předtím. Nikki Kingsleyová odmlada hledala pravdu a myslela si, že ji najde v islámu. Ale došla k překvapujícímu poznání. Mýlila se.

„Dnes je pravda opět na lavici obžalovaných a politická korektnost a relativismus jsou dřevem, na němž je pravda křižována. Svět chce, aby byla pravda ukřižována, protože chce podporovat ovzduší hříchu a pohanství, a to může vzkvétat jen tehdy, když se umlčí hlas pravdy, když už nebude existovat hřích, když nebude existovat dobro a zlo... Dnes svět Ježíše zcela neodmítá... Říká, že je jednou z cest a že všechny cesty jsou stejně pravdivé a stejně dobré. A ve jménu lásky musím přijmout každý životní styl a každou volbu. Bratrství se stalo důležitějším než Boží zákon a pravda... Žel, i křesťanství se začíná přizpůsobovat světu... A pomalu si vytváříme další oltář, kde jsme my bohy a Ježíš nám slouží... Aby to znělo charitativně, namísto slov vražda a sebevražda se používají slova jako „Pro-Choice“ – „svoboda volby“ a „důstojná smrt“. Ale... realita se nemění, ať už slova znějí jakkoliv pěkně. Bez ohledu na to, kolik lidí souhlasí se lží, lež se nestává pravdou. Pravda není otrokem popularity, ať v ni věří jeden člověk anebo milion, ať je pohodlná anebo nepohodlná. Pravda se nemění. Musela jsem se to naučit ve svém životě, protože Ježíš se pro mne stal nepohodlnou pravdou a zpočhybnil moji muslimskou víru, kterou jsem žila čtyřicet let.“

Nikki se narodila v Pákistánu ve věřící, ale liberální a nepraktikující rodině šiitských muslimů. Když měla čtyři roky, rodina se přestěhovala do Afriky, kde její otec pracoval nejprve v Tanzanii, poté v Somálsku, Keni a Kongu. Spolu se svými dvěma sestrami tam Nikki navštěvovala americkou školu a učila se angličtinu. Ráda na své dětství vzpomíná: „Žili jsme prostý život bez televize, ale s mnoha přáteli a dobrými knihami, které byly pro mne oknem do světa. Bylo pro nás přirozené poslouchat rodiče, jak nám to přikazuje naše muslimská víra. Věřili jsme v Mohameda, posledního a největšího proroka, a milovali jsme Alláha.“

Když měla Nikki 16 let, rodiče jí vybrali budoucího manžela, sunitského muslima, který stejně jako ona vyrostl v Africe. Po ukončení školy ho jako 18letá následovala do Pákistánu, kde se konala svatba a kde byla podle muslimských zvyků začleněna do manželovy rozvětvené rodiny. Pro Nikki to byl kulturní šok. V přísné sunitské rodině v Pákistánu se cítila jako vězeň. Ve své nouzi hledala útočiště u Alláha a denně četla Korán, zejména súru o Marii, kterou si velmi zamilovala. Její touha vymanit se z rodinného klanu byla stále silnější. Rodiče ji povzbuzovali, aby vytrvala, protože rozvod by pro její rodinu znamenal hanbu. Když Nikkin manžel dostal nabídku pracovat v Dubaji, byla to pro ni odpověď na její modlitby. Konečně se osvobodila od tlaku manželových rodičů a společenského tlaku pákistánských muslimů. Požadavky jejího manžela byly však pro ni stále náročnější a těžší, takže po deseti letech byla Nikki na pokraji nervového zhroucení, ba přidaly se k tomu také myšlenky na sebevraždu. Nakonec rodiče pochopili vážnost situace a pomohli jí odejít i s dcerou za příbuznými do Ameriky. Nikki zpočátku nechala svého manžela v domněnce, že se k němu po jisté

době vrátí, ale v hloubi srdce věděla, že se tak nikdy nestane.

Nikki vypráví: „Když jsem přijela do USA se svojí dcerou, strýc mi řekl: »Pokud budeš tvrdě pracovat a snažit se, dosáhneš všeho, co chceš.« A měl pravdu. Získala jsem řidičský průkaz a jako 30letá jsem mohla poprvé v životě řídit a jít někam bez toho, abych měla s sebou nějakého muže. Byl to pro mne nepopsatelný zážitek svobody! Plnila jsem si náboženské povinnosti, jak jsem se to naučila

Nikki Kingsleyová

v rodině, pětkrát denně jsem se modlila, četla Korán a postila se. Ačkoliv jsem měla jen muslimské přátele, zvykla jsem si na moderní styl oblékání. A znovu jsem se vdala. I když moje dvě děti vyrostly ve svobodné společnosti, pokládala jsem za nezbytné, aby vyznávaly muslimskou víru. Proto jsem do domu pozvala učitele Koránu a děti jsem nutila modlit se.

Žila jsem sice jako hluboce věřící muslimka, ale toužila jsem po něčem jiném, chtěla jsem víc. Chtěla jsem lépe poznat Alláha. Celé hodiny jsem seděla na zemi a prosila ho, aby se mi zjevil. Vnitřně jsem však před sebou vnímala zeď, která mi k němu uzavírala přístup. Zůstávala ve mně tma a ticho. Trvalo to celé měsíce, až jsem jednoho dne jako turistka

v New Yorku navštívila katedrálu sv. Patrika. Poprosila jsem Alláha o odpuštění, že vstupuji do křesťanské budovy, ale ubezpečila jsem ho, že to bylo jen kvůli umění. Když jsem u východu ještě stála v řadě v obchodě se suvenýry, najednou jsem zaslechla ženský hlas, který mi šepтал do ucha: »Vrať se!« Rozhlédla jsem se, ale nikdo za mnou nebyl. Potom jsem opět zaslechla onen jemný, přátelský hlas. Kupodivu jsem hned věděla, že je to Maria, Ježíšova Matka, která mě zve do malé boční kaple. Milovala jsem tuto ženu, o které jsem denně četla v Koránu, a tak jsem šla do kaple, kde byla vystavena Svátost oltářní. Všichni lidé tam klečeli a klaněli se... podle mě modle. Vnímala jsem však svatou atmosféru a pomyslela jsem si: »Taková škoda, že všichni tito lidé přijdou do pekla.« Bylo mi těchto křesťanů líto a jako muslimka jsem se cítila mnohem lepší než oni.

Doma mě čekal každodenní všední život. Ale o sedm měsíců později, v prvním prosincovém týdnu, jsem měla výjimečný zážitek: Někdo mě jemně probudil ze spánku, a když jsem otevřela oči, uviděla jsem Ježíše a Marii, jak stojí vedle moji postele. Místnost naplnila nepopsatelná nebeská atmosféra. Moje tělo leželo v posteli, ale můj duch byl s Ježíšem a Marií, kteří mi vyprávěli o mém životě, o mém poslání a záměru, pro který jsem se narodila. Všechno jsem přijala s radostí, pak jsme se spolu pomodlili a objali. Bylo to, jako bych po dlouhé době opět potkala staré přátele. Když jsem se ráno probudila, už jsem nebyla stejným člověkem. Naplnila mě velká radost a pokoj.

Dosud jsem si kostelů ve svém okolí vůbec nevěšovala. Ale teď, když jsem procházela kolem kostela, viděla jsem nad budovou světlo a pocítila jsem pozvání vstoupit. Zároveň mě přemohl strach, že půjdu do pekla, protože jsem zase viděla všechny ty křesťanské věci. V následujícím čase jsem měla mnoho snů a vidění, kterými mě Ježíš a Maria vedli. Vždy přicházeli s velkou láskou a bez toho, aby mi naháněli strach. Cítila jsem se s nimi tak svobodně! Trvalo to celý rok a vyvolalo to ve mně prudký boj: milovala jsem Marii a těšila jsem se z její přítomnosti. Ale proč mi

vždy přinášela toho Ježíše, když Mohammad byl větší prorok? Navíc nezapadal do představ mého náboženství. Nebyl to Ježíš z Koránu, prorok, který měl dar uzdravování a který zemřel. Tento Ježíš, kterého mi Maria přivedla, byl živý, o tom nebylo pochyb. Narušil celé moje náboženské myšlení a jen mě znepokojoval. V úplné bezradnosti jsem mu řekla: »Půjdu do tvého kostela a ty mi řekneš, co ode mne chceš. Pak mě, prosím, nechej na pokoji.« Na Vánoce jsem tedy zašla do nedalekého kostela a řekla Ježíši: »Udělal jsem velký krok k tobě. Přišla jsem k tobě do tvého domu, teď mi však, prosím, řekni, co ode mne chceš.« V kostele to bylo krásné; slavnostní shromáždění, písně a svičky... ale byla jsem docela zklamaná, protože jsem cítila velkou prázdnotu a Ježíš mi neodpověděl.

V zoufalství jsem o tomto zážitku řekla své katolické kamarádce, která mě potom pozvala, abych přece jen šla do jejího kostela. V té době byl pro mne kostel jako kostel, ale následovala jsem ji. Hned jak jsem vstoupila do kostela, pocítila jsem Ježíšovu přítomnost velmi silně a zopakovala jsem svoji prosbu a jako vždy jsem na úvod nezapomněla poznamenat: »Ježíši, vím, že nejsi Boží Syn. - Co ode mne chceš, proč mi to děláš? Prosím, nech mě konečně na pokoji.« Několik měsíců jsem tam přicházela každý den, vždy se stejnou otázkou ještě předtím, než jsem mu vyložila své každodenní starosti. Často jsem zůstala v prázdném kostele hodinu anebo dvě, zcela sama. Jednoho dne jsem najednou zaslechla hlas, který mi řekl: »Kdo jsi, abys mi říkala, kým mohu být a kým nemohu být? Chceš-li skutečně poznat pravdu, jdi a přijď znovu jako dítě, které naslouchá a je připravené učit se; pak ti řeknu pravdu.«

Ten hlas byl tak silný a zároveň plný lásky, že jsem nepochybovala, že ke mně promluvil Bůh. Současně jsem věděla, že tato pravda mě bude stát mnoho a můj život už nebude takový jako předtím, ale cítila jsem se zcela svobodná.

Moje touha po pravdě mě nutila zaplatit za ni jakoukoliv cenu. S tímto vědomím jsem se vrátila do katolického kostela, sedla jsem si, podívala se na kříž a řekla: »Tady jsem. Jsem otevřená všemu. Prosím, řekni mi pravdu.« V téže vteřině z kříže vyšel paprsek světla a zasáhl mě přímo do srdce, potom mi světlo zalilo celé tělo. Padla jsem na kolena a nahlas jsem vyznala: »Věřím! Ty jsi Boží Syn.«

On byl Pravda, Ježíš Kristus. Pravda není žádná ideologie, není idea, Pravda je osoba! Když jsem na kolenou plakala, viděla jsem, jak se zřítíla stěna, která stála mezi mnou a Alláhem, a namísto toho se mi dal poznat nebeský Otec. Zaplavovaly mě proudy jeho lásky. Pak jsem uslyšela jeho slova: »Tak dlouho jsem na tebe čekal.« Ve stejném okamžiku, kdy jsem poznala a přijala Ježíše jako Božího Syna, stala jsem se dcerou Otce a mohla jsem svému Bohu říci »Abba« - »Otče«.

V ten den se můj život obrátil naruby. Všechno, čemu jsem jako muslimka věřila, se zřítílo. Našla jsem to, co jsem hledala, živý vztah s Bohem jako svým Otcem a s Pravdou, jeho Synem. Moji rodiče velmi trpěli mojí konverzí do katolické církve. Všichni moji muslimští přátelé mě opustili, dokonce i můj druhý manžel nemohl snést moji lásku k Ježíši, a tak jsem se musela vzdát i tohoto manželství. Moje děti však byly nesmírně šťastné, protože díky mně mohly zažít svobodu pravé lásky, a rozhodly se stát se křesťany. Mezitím přijala katolickou víru i moje sestra a další členové rodiny jsou na dobré cestě. Za to všechno vděčím Marii, která mě s láskou a trpělivostí připravila na rozhodující okamžik milosti v mém životě, kdy jsem měla vyznat: »On, Ježíš, je Pravda. On je Boží Syn!«

*Z Vítězství Srdce 150/2023
přeložil a upravil -dd-
Pramen: Nikki Kingsley,
Thirst for Truth. From
Mohammad to Jesus,
Kindle Edition 2021*

Papež povzbudil Komisi pro ochranu nezletilých k vytrvalosti

Úsilí o zlepšení směrnic a norem pro chování duchovních a řeholníků, které mají chránit před sexuálním zneužíváním v církvi, musí pokračovat, řekl 5. května papež František členům Papežské komise pro ochranu nezletilých. Komise, která byla vytvořena v roce 2014, se sešla na začátku května na svém druhém plenárním zasedání od června 2022, kdy byla apoštolskou konstitucí *Praedicate Evangelium* formálně ukotvena v rámci Dikasteria pro nauku víry.

Na programu zasedání je mimo jiné přezkoumání jednoho z úkolů této komise, jímž je zajišťovat každoroční audity u zpráv jednotlivých biskupských konferencí o ochraně nezletilých, dále revize jejího pětiletého strategického plánu a „otevřená diskuse o tom, jak lépe definovat pracovní metody, role a odpovědnosti“ tohoto orgánu.

Papež František ve svém projevu znovu potvrdil, že krize plynoucí ze sexuálního zneužívání ze strany některých duchovních, je pro církev obzvláště závažná, protože podkopává její schopnost plně přijmout a svědčit o osvobozující Boží přítomnosti. „Neschopnost řádně jednat, aby se toto zlo zastavilo, a pomoci jeho obětem poskvrnila naše svědectví o Boží lásce,“ prohlásil František. V této souvislosti papež zdůraznil, že hříchy z opomenutí, i když se zdají být méně skutečné, nejsou méně závažné než skutečně spáchané hříchy: „Opravdu selhání, zejména ze strany církevních představitelů, kteří neudělali to, co udělat měli, bylo pro mnohé příčinou pohoršení,“ vyzdvihl.

Církev současně nezůstala nečinně mlčet, poznamenal papež a připomněl své nedávné potvrzení motu proprio *Vos estis lux mundi*, které vyzývá k vyčlenění míst, na nichž by se přijímala obvinění a pečovalo se o ty, kdo oznámí, že jim bylo ublíženo, a k vyvození odpovědnosti biskupů a řeholních představených za zneužívání, kterého se dopustili nebo které kryjí. Tato pravidla jsou podle něj nyní zavedena natrvalo. „Nikdo dnes nemůže upřímně tvrdit, že se ho realita sexuálního zneužívání v církvi nedotýká,“ zdůraznil František.

Při pokračování práce komise papež František vyzval její členy, aby měli na paměti tři zásady. Zaprvé je vybídl, aby vytrvali a šli stále kupředu a aby nepropadali beznaději, když se zdá, že se jen málo mění k lepšímu. Mají mít na paměti, že Boží tvůrčí moc umožňuje, aby se ze zoufalství vynořila naděje.

Papež poté požádal členy komise, aby pomohli napravit mnoho životů, které byly zlomeny sexuálním zneužíváním, včetně rodin a přátel obětí, tím, že s nimi povedou dialog a povzbudí je, aby se otevřeli a sdíleli svou bolest, aby se mohli smířit s církví.

„Nedávno jsem se setkal se skupinou lidí, kteří zažili zneužívání a kteří požádali o setkání s vedením řeholního institutu, který vedl školu, již navštěvovali zhruba před padesáti lety. Zmiňují se o tom proto, že o tom otevřeně hovořili. Všichni byli starší a někteří z nich, vědomi si toho, že čas rychle utíká, vyjádřili přání prožít zbývající léta v klidu. A tento pokoj pro ně znamenal obnovení vztahu s církví, která jim ublížila.“

Do třetice papež František vyzval členy komise, aby byli ve svém jednání „mírní“ a „nesli navzájem svá břemena, aniž by si stěžovali, ale s ohledem na to, že tento okamžik pokání v církvi ustoupí dalšímu okamžiku v dějinách spásy“. „Nyní,“ zdůraznil, „je čas napravit škody způsobené předchozím generacím a těm, kteří nadále trpí.“

Papež připomněl odbornou pomoc, kterou členové komise v uplynulém desetiletí poskytli různým místním církvím při řešení sexuálního zneužívání, a znovu potvrdil, že „důležitost ochrany nezletilých a zranitelných osob se musí stát pravidlem pro všechny a že zásady úcty k důstojnosti všech, správného chování a zdravého způsobu života se mají stát univerzálním pravidlem, nezávislým na kultuře či ekonomických a sociálních podmínkách lidí.“

„Všichni služebníci církve musí toto pravidlo respektovat ve způsobu, jakým slouží věřícím, a ti se zase mají chovat s úctou a důstojností k těm, kdo vedou společenství.“

V závěru svého proslovu papež František ocenil plány Komise na řešení nerovnosti v církvi prostřednictvím rozšíření jejich vzdělávacích programů a pomoci obětem v Africe, Asii a Latinské Americe a vyjádřil své uznání za nedávnou dohodu o spolupráci s Dikasteriem pro evangelizaci, která reaguje na jeho pobídku, aby se komise s římskou kurií podělila o své odborné znalosti při řešení této složité problematiky.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Maminka Markéta (16)

Život matky Dona Boska

Kapitola 17

KRÁČET KE CASTELNUOVU

Události, které rozdělují rodinu

Tento rok 1830 byl velice hezký a byl ukončen tak smutně, skončil legálním rozdělením majetku. Také malý domeček byl rozdělen. Antonínovi připadla polovina, která se dívá na východ: největší světnice, stáj a dřevník se schůdky. Josefovi a Janovi v zastoupení matkou (protože byli ještě nedospělí) připadla kuchyně, světnička nazývaná „sen z devíti let“, seník a přístřešek.

Antonín šel bydlet do své části sám, avšak jenom nakrátko. O tři měsíce později, 22. března 1831, se oženil s výbornou dívkou z Castelnuova, jmenovala se Anna Rosso, a začal pracovat u jednoho majitele, aby měl ekonomickou jistotu.

Maminka Markéta prožívala tyto poslední události, které rozdělávaly rodinu, s hořkostí, ale také s určitou pevností. V zemědělském roce 1830–1831 žila s Josefem (17 let) a Jeníkem (15 let) v Becchi. Obdělávali své políčko a bydleli v půlce domu, která jim připadla po rozdělení. Po Vánocích roku 1830 začal Jeník chodit do školy do Castelnuova: žízeň po studiu, kterou pociťoval, způsobila, že chodil každý den 5 kilometrů tam a 5 kilometrů nazpět jako normální cestu. Maminka Markéta mu připravila chleba na oběd a on ho přidal do maličkého batůžku, který dal do brašny. Svědek těchto jeho cest vzpomíná takto: „Aby ušetřil své chudé matce, co jen mohl, po odchodu z domu sundal boty, pověsil je na rameno a obul si je, až když přicházel ke Castelnuovu. Chudoba v domě rodiny Bosco, i když matka Markéta dobře hospodařila, byla vždy na hranici přežití.“

Mráz přichází v únoru

Byla zima, když Jeník začal chodit do Castelnuova. Mezi kopečky Monferrata je často leden studený, ale bohatý na slunce. Ošklivo začíná být v únoru, bývá

to se sněžením a studeným deštěm. Deset kilometrů denně v tomto počasí znamená zničit si zdraví. Maminka Markéta, která měla oči otevřené, bděla nad svým Jeníkem, a tak mu řekla dost. Šla s ním do Castelnuova a našla mu skromné, ale spolehlivé bydlení.

„Bydlel jsem u čestného člověka, který se jmenoval Roberto Gioanni a byl krejčím, byl i velice dobrým zpěvákem gregoriánského chorálu. Protože jsem měl hlas rovněž dosti dobrý, věnoval jsem se z celého srdce studiu hudby a během několika měsíců jsem mohl nastoupit do orchestru a hrát to, co bylo povinné, docela s úspěchem. Protože jsem navíc toužil zabývat se něčím během rekreace, umožnil mi, abych se naučil šít. Během krátké doby jsem se naučil přišívát knoflíky, lemovat okraje, dělat jednoduchý a dvojitý steh. Zdálo se mi, že jsem se stal platným krejčím. Můj pan domácí obdivoval můj pokrok v jeho řemesle a navrhoval mi, abych se mu definitivně věnoval jako on. Ale můj pohled na věc byl jiný: toužil jsem pokračovat ve studiu.“ (MO⁽¹⁾)

„Doporučení mé matky Markéty, když mě nechávala v domě pana krejčího, bylo toto: »Uctívej Pannu Marii.« Don Bosco to připomíná i na dřívějších místech ve svých MB⁽²⁾, kde vypráví o maminčiných

slozech: „...Když jsi začal studovat, doporučila jsem ti úctu k této naší matce.“ Každý týden se maminka přicházela podívat, jak se má. Jeníkovi přinášela chléb, který by mu

měl stačit na celý týden, a panu Robertovi „penzi“, která spočívala v měřici pšenice a několika litrech vína. „Informovala se i u mých učitelů o mém pokroku ve studiu. Studium mi na začátku nešlo moc dobře. »To, co jsem studoval soukromě,« vzpomíná Don Bosco, »mi po vstupu na veřejnou školu s novými učiteli způsobilo zmatek. Musel jsem téměř znovu začít italskou gramatiku, abych si udělal cestičku k latině.« Kromě toho jedenáctiletí chlapci z vesnice se na tohoto dlouhána,

kteřý přišel z „osady“ a který měl dřeváky na nohou, dívali se smíchem. „Smrdí kozami,“ pronesl kdysi vůdce kluků a odtahoval nos. Ale profesor don Emanuele Vidano si vzal na starost tohoto chlapce, který toho tolik udělal, aby mohl studovat. Vzal si ho stranou a v krátkém čase byl na úrovni ostatních. Matce Markétě, která všechno o něm chtěla vědět, mohl říci: „Učí se velice dobře, paní, nemusíte mít o něho starost.“

V dubnu roku 1831 byl don Emanuele vybrán za faráře do Mondonia a musel se vzdát učitelského místa a být nahrazen jiným. Do třídy vstoupil don Nicola, kněz starý a unavený. Během několika dnů ztratil kontrolu nad třídou. Don Bosco smutně píše: „Neschopný udržet pořádek, téměř zničil to, co jsem se v předcházejících měsících naučil.“ Jeník o něm vážně mluvil s maminkou. Don Nicola s ním často jednal nenávislným způsobem; protože když byl veliký, musel být tedy příčinou všeho nepořádku.

Zmatek ve škole a výbuchy vzteku jeho učitele způsobovaly, že Jeník jenom ztrácel čas. Po dohodě s matkou chodil pracovat na nějakou tu hodinu denně ke kováři, který se jmenoval Evasio Savio. Tak se naučil zacházet s kladivem a kovářskými kleštěmi a pracovat se železem. Zbytek dne pracoval u pana Roberta. Tak vydělal nějaký ten peníz. Peníze bude velice brzy potřebovat, protože po dohodě s matkou se rozhodl, že se na podzim bude pokoušet o vstup na „váženější“ školu v Chieri.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta,

Život matky Dona Boska.

Překlad P. Jan Ihnát. Matice

cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006.

(Kniha je vyprodaná.)

Poznámky:

⁽¹⁾ BOSCO, Giovanni *Memorie dell'Oratorio di S. Francesco di Sales*; Edizione di Ceria, ristampa extra-commerciale a cura Editrice SDB.

⁽²⁾ *Memorie biografiche di Don Giovanni Bosco*; 18 volumi. Od: Lemoyne, Amadei, Ceria.

Pondělí 22. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Strach – režisér a herec
6:25 Kaplani naděje: Sr. Pavla Hana Marínková **6:35** Obchod s migranty **7:05** Žádný zázrak, ani kouzlo, ale funguje to
7:20 Výpravy do divočiny: Austrálie, země hadů **8:25** Grotosky Harolda Lloyda: Jeho výsost Lišák **8:45** V pohorách po horách: Klokočovské skálie **9:10** Duchovní malby: Zjevení Páně **9:35** Outdoor Films s Jiřím Pěluhou: Létání na větroních
11:00 Zambijský bambó **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Do varu s Maxem Kašparů: Křesťan a média **13:05** Zatoulané pohádky: Chodské slavnosti 2016
14:00 Za obzorem: Obase [L] **14:35** Příběhy odvahy a víry: Otec Alexander Meň (14. díl): Na cestě za Kristem **15:00** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **15:15** V souvislostech **15:35** Výběr z vystoupení kapel na hlavní scéně Mohelnického dostavníku 2017 **16:20** Noční univerzita: Prof. Cyril Höschl – Neurobiologie úzkosti **18:05** Sedmihlásky: Včera u studánky **18:10** Příběhy Starého zákona: Elizeus a Námán **18:16** Duchovní krajina Novohradských hor: Poutní cesty **18:50** Plečnický kostel sv. Františka v Lublani **19:00** Víra do kapsy [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:35** Křešice **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín: Rockefellerovo archeologické muzeum v Jeruzalémě [P] **21:20** V pohorách po horách: Soutěska Raggaschlucht – Vysoké Taury **21:25** Dědek a jeho kreslený svět: Nebud' blběj **21:30** Za obzorem: Obase **22:05** S chutí přes práh: Kongregace Školských sester de Notre Dame v Hradci Králové **22:25** Cvrlikání (97. díl): Učedníci **23:35** Kulatý stůl: Antonín Cyril Stojan **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 23. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Martin Petiška – spisovatel
6:30 Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer **7:25** Děkuji, bylo to krásné: Abonentní cyklus Mezi proudy **9:10** V souvislostech **9:35** Harfa Noemova: Má vlast – Blaník **10:00** Noční univerzita: P. Šebestián Smrčina – Patříme k Boží rodině **10:30** Mezopotámie IN MEMORIAM: Vznik a vývoj městské kultury **11:20** Dědek a jeho kreslený svět: Svěráz jedinečnosti **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Když bolí duše **14:00** V pohorách po horách: Klokočovské skálie **14:25** Muzikanti, hrajte **14:55** V pohorách po horách: Klokočovské skály **15:05** Meditační kaple svatého Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **15:15** Chlapi na hoře **15:40** Janomamové v Brazílii **16:05** Západní Ťan Šan [P] **16:20** Grotosky Bustera Keatona: Frigo a kráva **17:40** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **18:05** Sedmihlásky: Včera u studánky **18:10** Příběhy Starého zákona: Tři mládenci v ohnivě peci **18:20** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **18:50** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpustění **18:55** Zpravodajské Noeviny: 23. 5. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Marek Sovka – Branišovice **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Dobrodružství před kamerou **21:45** Poutníci času **22:05** Koncert Wihanova kvarteta: Šumperk **23:10** Terra Santa News: 17. 5. 2023 **23:30** Můj chrám: Ing. Stanislav Juránek, senátor a starosta Orla v kostele sv. Cyrila a Metoděje, Brno-Židenice **23:55** Cvrlikání (98. díl): Hop Trop **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 24. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Miloslav Vlk – kardinál
6:25 Zpravodajské Noeviny: 23. 5. 2023 **6:45** Návrat orla skalního do české přírody **7:20** Noční univerzita: Prof. Cyril Höschl – Neurobiologie úzkosti **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Mezopotámie IN MEMORIAM: Období velkých říší **11:07** Devítka na Mohelnickém dostavníku 2012 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Beata Hlavenková a Kapela snů na Crossroads 2021 **13:20** Přírodní

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

památká Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **14:00** Dům ze skla? **15:05** Verbuňk, příběh na celý život **15:25** Cvrlikání (98. díl): Hop Trop **16:30** Zpravodajské Noeviny: 23. 5. 2023 **16:50** Sunday piano – Nálada klidu **16:55** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **18:05** Sedmihlásky: Včera u studánky **18:10** Příběhy Starého zákona: Daniel a Ivi **18:20** Strýček Emu: Svatý Jan Pavel II. **18:35** Tichý hlas pod věží: Čáslav – město Panny Marie **18:55** Terra Santa News: 24. 5. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašy **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z farnosti Stěbořice a P. Klementem Rečlo [L] **21:05** Popelka Nazaretská **21:45** Noční univerzita: Milona von Habsburg – Šířitelé pokoje [P] **22:35** Harfa Noemova: Ondřej Havelka a jeho Melody Makers **22:50** Narest – Švýcarsko **22:55** Příběhy odvahy a víry: Otec Alexander Meň (14. díl): Na cestě za Kristem **23:25** Generální audience papeže Františka **23:50** Naše peníze, jejich osud **0:40** Pastýř na člunu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 25. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jitka Molavcová – herečka a zpěvačka **6:25** Train Dance – Od páry k rychlovlakům v Jižní Koreji **6:30** Víra do kapsy **6:45** Janomamové v Brazílii **7:10** Výpravy do divočiny: Podpořme ptáky **8:15** Dědek a jeho kreslený svět: Cena přátelství **8:20** Terra Santa News: 24. 5. 2023 **8:40** Poutníci času **9:10** Harfa Noemova: Má vlast – Blaník **9:35** Západní Ťan Šan **9:47** Viac ako pieseň (5. díl): Lucia Launerová a pieseň Mój Abba **10:00** Kulatý stůl: Antonín Cyril Stojan **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Děkuji, bylo to krásné: Abonentní cyklus Mezi proudy **14:35** Generální audience papeže Františka **15:00** Stopy ve sněhu **16:00** Zpravodajské Noeviny: 23. 5. 2023 **16:25** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **17:20** V pohorách po horách: Klokočovské skálie **17:30** Zapomenuté čako **18:05** Sedmihlásky: Včera u studánky **18:10** Příběhy Starého zákona: Královna Ester **18:15** Ovečky: Slavnost seslání Ducha Svatého [P] **18:45** Naši – osobnosti lidové kultury – Jan Miroslav Krist **19:00** Dokořán: S Josefem Pleskotem **19:45** Přejeme si... **20:05** Zahrada Mariánská – Zvěstování: Kostel Navštívení Panny Marie Lechovice **21:10** Klapka: S Peterem Rybínem [P] **22:20** Pod lampou [P] **0:25** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 26. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům: David Eben – muzikolog
6:25 Kmochův Kolín 2019: Velký DO Dolní Chvatliny – Kolín **7:00** Pražská Loreta **7:25** Dům ze skla? **8:30** Duchovní malby: Ježíšovo veřejné působení **9:10** Duchovní krajina Novohradských hor: Poutní cesty **9:40** Pákistán – Gawah **10:10** Příběhy psané životem: Rozvodny **11:05** Temptation 2 – Létání **11:15** V pohorách po horách: Divčí hrady – Pálava očima Jiřího Kráčalíka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Výběr z vystoupení kapel na hlavní scéně Mohelnického dostavníku 2017 **13:30** Pošta pro Holuba: Žena v církvi **13:45** ARTBITR – Kulturní magazín: Rockefellerovo

archeologické muzeum v Jeruzalémě **14:05** Víra do kapsy **14:20** Ladak – Malý Tibet [P] **14:30** Nigérie – soužití **15:00** Kde končí Evropa III.: Balkán: Zústat, či odejít? **16:00** Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **16:20** Grotosky Bustera Keatona: Láska kvete v každém věku **17:20** Expedice Monoxylon **18:05** Sedmihlásky: Včera u studánky **18:10** Příběhy Starého zákona: Prorok Jonáš **18:20** Buon giorno s Františkem **19:00** Viac ako pieseň (6. díl): Lucia Launerová a pieseň Malické stádo **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:30** Dobrodružství před kamerou **22:25** Jak potkávat svět: S Peterem Sovičem **0:00** Fotografka lidských duší **0:18** S Bohem pro lidi **0:48** Dobrá firma **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 27. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Miloslav Fiala – premonstrát
6:25 Bohosudov **6:40** Nejste na to úplně sami (1. díl): Rady a tipy pro pečující **6:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Krajina okolo Javořice **7:20** Bosna a Hercegovina: Opomenutí **7:45** Grotosky Harolda Lloyda: On maratónským závodníkem **8:00** Sedmihlásky: Včera u studánky **8:05** Strýček Emu: Svatý Jan Pavel II. **8:15** Animované biblické příběhy: Lazar žije **8:45** Ovečky: Slavnost seslání Ducha Svatého **9:10** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **9:50** Noční univerzita: Radim Kuchař – Můj život s Bohem nebo Boží život se mnou? **10:25** Klapka: S Peterem Rybínem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z Katolické charismatické konference 2022 **13:25** Pod lampou **15:30** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty **15:45** Západní Ťan Šan **16:00** Vladimír Merta trio na Folkových prázdninách **16:40** Setkání: Lenka Procházková – Růžodol **16:50** Duchovní krajina Novohradských hor: Cetviny [P] **17:20** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **18:00** Slovo na neděli: Slavnost Seslání Ducha Svatého [P] **18:20** Harfa Noemova: Ivo Hrachovec zpívá Biblické písně A. Dvořáka **18:45** V pohorách po horách: Toulání Lednicko – Valtickým areálem [P] **18:55** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Kaplani naděje: Anna Macková **19:45** Přejeme si... **21:35** Dopis: Poselství pro naši Zemi [P] **23:05** Jak potkávat svět: S Milanem Švihálkem **0:30** Poutníci času: S Jiřím Sázelem **0:45** Na cestě k Otcovu domu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 28. 5. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Mikuláš Kroupa – novinář **6:25** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí... **7:25** Zambie – Láska proměněná v činy **7:55** Setkání: Šimon Heller – kostel sv. Jakuba staršího v Jilovicích **8:00** Klapka: S Peterem Rybínem **9:10** Slovo na neděli: Slavnost Seslání Ducha Svatého **9:40** Víra do kapsy **10:00** Mše svatá ze slavnosti Seslání Ducha Svatého z Vatikánu [L] **11:10** Harfa Noemova: Ivo Hrachovec zpívá Biblické písně A. Dvořáka **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:00** Outdoor Films: Zdravý životní styl pro děti **15:35** Dopis: Poselství pro naši Zemi **17:05** Noční univerzita: Milona von Habsburg – Šířitelé pokoje **18:00** Sedmihlásky: Ja by sobě zazpívala **18:05** Ovečky: Slavnost seslání Ducha Svatého **18:30** Animované biblické příběhy: Znamení časů **19:00** Strýček Emu: Letnice [P] **19:10** ARTBITR – Kulturní magazín: Rockefellerovo archeologické muzeum v Jeruzalémě **19:20** Dědek a jeho kreslený svět: Zabijte nudu **19:25** Naši – osobnosti lidové kultury – Marie Pachtová [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Janou Vohralíkovou [P] **20:50** Dekalog VI.: Šesté přikázání **22:00** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **22:10** Buon giorno s Františkem **22:50** Jsi krásná – Příběh Em **23:30** Leh – Hedvábná cesta **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:40** Magion – příběh družice **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 22. 5. o 16:05 hod.: Pod javiskom

Nahliadnite do hereckého sveta! Vypočujte si živú improvizovanú hudbu a staňte sa svedkami autentického stvárnenia dramatického textu. Každý druhý týždeň sa môžete tešiť na dvoch hercov a ne-nútené rozhovory, niekedy o vážnych otázkach, inokedy komické. Veríme, že spolu zažijeme krásu z tvorby v priamom prenose. Toto všetko prinesieme v pripravovanej relácii s názvom Pod javiskom.

Utorok 23. 5. o 13:05 hod.: Eden (Krása poľnej ľalie)

Kvety človeka sprevádzajú od nepamäti. Ukryávajú kus strateného raja. Biblia často spomína ľalie, ktoré boli oddávna symbolom čistoty, nevinnosti, krásy a svetla. V Edene odhalíme ich krásu a navštívime rodisko bl. Anky Kolesárovej vo Vysokej nad Uhom, kde vzniká záhrada radosti a pokoja.

Streda 24. 5. o 16:15 hod.: Peter medzi nami (Generálna audiencia: Cirkev, učiteľka modlitby)

Vo svojom cykle katechéz o modlitbe inšpirovanej Svätým písmom Svätý otec otvoril kapitolu o modlitbe podľa Žalмов.

Štvrtok 25. 5. o 17:15 hod.: A teraz čo? (Ako „prežiť“ svätú omšu s deťmi?)

Brat' so sebou deti na svätú omšu býva niekedy veľmi náročné. Nie je lepšie ich nechať doma, aby som z tej omše niečo mal?

Piatok 26. 5. o 20:40 hod.: Madagaskar: Zjavenia Panny Márie v Anosivolakely

Dokument rozpráva o Máriiných zjaveniach, ktoré posilňujú kresťanskú vieru zakorenenu na Madagaskare.

Sobota 27. 5. o 17:35 hod.: LUXáreň

Priestor pre vaše otázky a naše odpovede.

Nedeľa 28. 5. o 21:05 hod.: Povolanie laik (Všetko je Božie riadenie)

Jozef Piterka bol členom KSČ, šiel reverendy kňazom aj biskupom, prežil rodinnú tragédiu a silu čerpá z rozdávaní sv. prijímania. Mikrodokument o tom, ako Boh riadi naše životy, ak ho hľadáme a snažíme sa ho počuť.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 27. KVĚTNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 5.		PO 22. 5.		ÚT 23. 5.		ST 24. 5.		ČT 25. 5.		PÁ 26. 5.		SO 27. 5.			
Antifona	642	722	642	722	642	722	642	722	642	722	1722	1941	642	722		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	642	722	642	722	642	722	642	722	642	722	1723	1941	642	722		
Antifony	654	735	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	654	736	658	740	661	743	664	747	667	750	1724	1942	673	757		
Antifona k Zach. kantiku	655	736	658	740	661	744	664	747	667	751	1724	1943	674	758		
Prosby	655	736	658	740	661	744	664	747	667	751	1724	1943	674	758		
Závěrečná modlitba	655	737	659	1536	662	744	665	748	1372	1537	1375	1539	1375	1539		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723		
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	759		
Závěrečná modlitba	655	737	659	741	662	744	665	748	668	751	671	755	674	758		
Nešpory: SO 20. 5.																
Hymnus	641	721	641	721	641	721	641	721	641	721	1727	1946	641	721		
Antifony	652	734	656	738	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	676	760
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	676	760
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	660	742	663	745	666	749	669	752	1730	1949	678	762
Ant. ke kant. P. M.	653	734	657	739	660	742	663	746	666	749	669	753	1731	1950	678	762
Prosby	653	735	657	739	660	742	663	746	666	749	669	753	1731	1950	678	763
Záv. modlitba	655	737	655	737	659	1536	662	744	665	748	1372	1537	1375	1539	679	763
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 21. 5. – 7. neděle velikonoční
 1. čt.: Sk 1,12–14
 Ž 27(26),1.4.7–8a
 Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: 1 Petr 4,13–16
 Ev.: Jan 17,1–11a

Pondělí 22. 5. – nezávazná památka sv. Řity z Cascie (v brněnské katedrále: slavnost Výročí posvěcení katedrály)
 1. čt.: Sk 19,1–8
 Ž 68(67),2–3.4–5ac.6–7ab
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 16,29–33

Úterý 23. 5. – ferie
 1. čt.: Sk 20,17–27
 Ž 68(67),10–11.20–21
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 17,1–11a

Středa 24. 5. – ferie
 1. čt.: Sk 20,28–38
 Ž 68(67),29–30.33–35a.35b–36c
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 17,11b–19

Čtvrtek 25. 5. – nezávazná památka sv. Bedy Ctihodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. Marie Magdalény de' Pazzi
 1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11
 Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 26. 5. – památka sv. Filipa Neriho
 1. čt.: Sk 25,13b–21
 Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
 Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 27. 5. – nezávazná památka sv. Augustína z Canterbury (v plzeňské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
 1. čt.: Sk 28,16–20.30–31
 Ž 11(10),4.5+7
 Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 21,20–25

večer: vigilie slavnosti Soslání Ducha Svatého
 1. čt.: Gn 11,1–9
 nebo Ex 19,3–8a.16–20b
 nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5
 Ž 104(103),1–2a.24+35c.
 27–28.29bc–30
 Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: Řim 8,22–27
 Ev.: Jan 7,37–39

E-KNIHY

O PRAVÉ MARIÁNSKÉ ÚCTĚ (E-KNIHA)
Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu
Z francouzštiny přeložil, uspořádal a poznámkami opatřil P. ThLic. Filip M. Antonín Stajner

Svatý Ludvík Maria Grignion (1673–1716) na základě evangelii a učení Otců hluboce, přesvědčivě a přitom systematicky vede čtenáře k poznání nezbytnosti, základních pravd a podstaty mariánské úcty, seznamuje s jejími nadpřirozenými účinky, varuje před chybnými představami a praktikami, předkládá vnější a zvláště niterné úkony, až přivádí v naprostém odevzdání k zásvětné modlitbě. Publikace je doplněna světcovým životopisem.

Jako součást knihy se prodávala i brožurka **Modlitby doporučované sv. Ludvíkem M. Grignionem**, přeložil a uspořádal P. ThLic. Filip M. A. Stajner OP. Obě publikace jsou nyní převedeny do e-formátů v samostatných souborech, přičemž vycházejí z jejich třetího tištěného vydání (rok 2011).

Knihy nabízíme současně ve třech formátech: **O pravé mariánské úctě**: pdf (stejně jako tištěná kniha, 124x189 mm, 262 stran) – velikost souboru 1,3 MB; mobi – 722 kB; epub – 795 kB. **Modlitby doporučované sv. Ludvíkem M. Grignionem z Montfortu**: pdf (stejně jako tištěná kniha, 124x189 mm, 68 stran) – 1,9 MB; mobi – 238 kB; epub – 333 kB. Po zaplacení vám na e-mail uvedený při objednávce pošleme soubory všech tří formátů, popř. poštou ve formátu pdf na CD.

Formát pdf, mobi a epub • 250 Kč

**ENCHIRIDION ODPUSTKŮ • PŘEDPISY
 A USTANOVENÍ O ODPUSTCÍCH (E-KNIHA)**

Překlad doc. C. V. Pospíšila, Th. D., OFM čtvrtého vydání *Enchiridionu odpustků*, které bylo dáno v Římě 16. července 1999. Výchet jednotlivých ustanovení odpustků je uspořádán systematicky.

ky. Dále bylo přidáno čtvrté obecnější ustanovení, jímž se výsadou odpustků obdařuje veřejné osvědčování víry v určitých okolnostech každodenního života. Rovněž byla rozšířena některá předešlá ustanovení odpustků. Dokument uzavírá apoštolská konstituce *Indulgentiarum doctrina*, daná Pavlem VI. v roce 1967. Praktické využití usnadňují rejstříky odpustkových modliteb a příležitostí, při kterých je možno odpustky získat. Český překlad *Enchiridionu* vychází se schválením Apoštolské penitenciáře.

Knihy je nyní převedena do e-formátů v samostatných souborech, přičemž vychází z prvního vydání tištěné knihy (rok 2000). Nabízíme ji ve třech formátech: pdf (stejně jako tištěná kniha, A5, 96 stran) – velikost souboru asi 180 kB; mobi – 307 kB; epub – 181 kB. Po zaplacení vám na e-mail uvedený při objednávce pošleme soubory všech tří formátů, popř. poštou ve formátu pdf na CD.

Formát pdf, mobi a epub • 150 Kč

PRO DĚTI O PANNĚ MARIÍ

ZA RUKU S PANNOU MARIÍ
Inès d'Oysonville • Z francouzštiny přeložila Tereza Heiderová • Ilustrace Marion Raynaud de Prigny

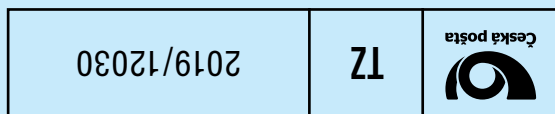
Knihy přibližuje události z Mariina života, její velkou víru a lásku k Bohu, ale také ke každému z nás. Součástí jsou i známé mariánské modlitby a návod k modlitbě růžence, včetně rozjímání jednotlivých tajemství z Ježíšova života. Poznáme i několik světců, kteří Pannu Marii velice milovali a vedli k tomu i druhé. Cílem je pomoci dětem školního věku, aby ji nově objevily jako svou duchovní maminku a navázaly s ní vztah, aby se k ní naučily s důvěrou obracet v modlitbě. Určeno dětem od 9 let.

Paulinky • Váz., 130x175 mm, křídový papír, 80 stran, 249 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Oznamujeme, že byly spuštěny nové webové stránky Matice cyrilometodějské s. r. o., a to pod původní adresou www.maticecm.cz.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněných příspěvcích nevratíme. (jako Litmanová, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevratíme.